

LA METAMORFOSI DE CORNÈLIA BEL

Amparo Grafià

Il·lustracions de Jesús Huguet

TÀNDEM

La vida d'un cuc de seda passa per quatre fases: ou, cuc, crisàlide i papallona. Esta transformació de cuc a papallona s'anomena metamorfosi.

Ací teniu la història d'una xiqueta punyetera, embolicadora i burleta que va aconseguir capgirar el seu destí. Un destí de cuc solitari que tot el món rebutjava i que va canviar per a convertir-se en una estimada papallona. Esta és la història de la metamorfosi de Cornèlia Bel.

No és estrany pensar que Cornèlia veia el món de manera diferent a la resta. Exposem el fet que va llançar tot per l'aire: què hauríeu fet vosaltres si vos haguéreu trobat oberta la porta d'una casa que no és la vostra? Encara que alguns buscaríeu l'amo, la majoria passariu de llarg. Però Cornèlia no faria res d'això. Ella aguaitaria el cap dins de la casa i entraria per fer una ullada, especialment a la cuina. Potser la casa fora fastuosa i elegant, i pensaria com de bé menjaria la persona que hi vivia allí. Una vegada en la cuina, obriria el frigorífic i buscaria qualsevol cosa per menjar, per exemple, algun tros de pastís. Però, oh, quin desengany! Cebes, iogurts de soja, un plat amb pinya i bròquil! No hi ha un aliment que més angoixa li produísca a Cornèlia. Li faria ois i tancaria la porta. Faria una ullada i... sorpresa! Damunt del taulell potser hi haguera un pernil. El pernil,

l'encisa. Potser buscaria un ganivet per tallar-lo i, en la recerca, obriria tots els calaixos i trauria tot tipus d'atifells: forquetes, tisores, ganivets, cullerots... I, ganivet en mà, tallaria trossos ben grans, que els entrepans estan més bons si tenen bona molla, pensaria recordant una frase de la iaia Albana. Sí, probablement, açò seria el que faria Cornèlia. I d'esta manera ho va fer un dia quan tornava d'escola.

Passava per davant de la casa del senyor Màrius Maria Inocenci Baltasar Sòstenes Moscardó i Serdanyola, un home estrany i estrafolari, únic hereu d'una de les famílies més influents del poble. La mansió era del segle xv i deien que estava plena dels objectes més estrambòtics que vos pugueu imaginar. Poca gent, o potser ningú, havia entrat als dominis del senyor Moscardó. Les males llengües asseguraven que l'esperit de Màrius Maria Francesc Teodosi Lutard Moscardó i Boil vagava per les habitacions buscant un anell que va perdre en la Guerra dels Trenta Anys, a saber! Però per a Cornèlia, totes aquelles creences no deixaven de ser xafareries. Entrar en una casa a la qual no havia entrat ningú era més que un repte, era una curiositat! Quan va veure la porta oberta, va botar el muret i, amb sigil, va creuar el pati fins a arribar a la porxada. Va comprovar que no s'hi trobaven ni l'amo, ni la mestressa, i tot el que ve darrere ja ho sabeu. El senyor Moscardó la va trobar davant d'un pernil destrossat, un plat d'anxoves, un fuet mossegat, i pells de tomata i atifells per tot arreu. Ah, i un entrepà de dos pams de llarg!

—Açò... açò... És que he vist com entrava un gat i temia que fera alguna destrossa en la casa... I gràcies que he entrat, perquè mire quanta maldat ha fet —va dir Cornèlia asse-

nyalant al seu voltant—. Bé, he pensat que em mereixia una recompensa després de tot.

La xiqueta sempre tractava de justificar els seus actes amb qualsevol excusa inventada. L'home prengué el pernil per la peül·la i a ella per l'orella, i se'ls emportà cap a casa de Cornèlia. I estirava ben fort perquè no s'escapara, de sobra coneixia la fama que s'havia guanyat de lladre, mentidera i embolicadora. En un poble tan menut com aquell, tot el món es coneixia i sabia que la menuda no tenia idea bona.

La mare els va obrir en sentir els crits de la filla.

—Què ha fet esta vegada?

No va ser necessària cap explicació, el pernil parlava per si mateix. Dimoni de xiqueta, ara haurem de pagar el pernil... I damunt és de pota negra!, va pensar la mare, desesperada.

—Bona vesprada. Sembla que no tenen ben ensenyada esta xiqueta. Hauria de saber que no es pot entrar en una propietat privada i, encara menys, tallar un pernil amb un ganivet de serra com si fora una viena de pa —la mare va intentar parlar, però l'home va matisar—. Un pernil ibèric.

—Ho sent de veres, senyor Moscardó. Només és una xiqueta i ella encara no sap el valor de les coses. No pense que tracte de justificar-la, sé com és la meua filla i no està bé el que ha fet. Li promet que quan vinga son pare decidirem el castic. Perquè tindrà un castic exemplar, això li ho puc garantir —el comentari anava dirigit a Cornèlia, que encara estava penjada d'una orella—. Tu, ja pots pujar a la teua habitació i que no se t'ocórrega eixir.

Cornèlia va obeir abaixant el cap com un borreguet del betlem que va cap al portal. Però no seria Cornèlia si ha-

guera fet cas. Va romandre amagada en les escales per tal d'escoltar la conversa.

–No s'ho prenga a mal. Al remat, només és un pernil.

En aquell moment va arribar el pare. Hi hagué una salutació i tots dos el van posar al corrent de l'incident.

–No es preocupe, li'l pagarem. Bo, li'l pagarà Cornèlia. Traurà els diners de la seua vidriola d'estalvis, així aprendrà que les coses tenen un valor.

–Sembla que no ho han entés. Este no és un pernil qual-sevol que es puga comprar en un supermercat. És un pernil ibèric de gla amb una curació de més de quatre anys. Estem parlant d'una peça de cinc mil euros.

Els pares es van quedar bocabadats. Quin gust devia tindre un pernil amb tant de pedigrí? Cornèlia sí que l'havia tastat i podia dir sense equivocar-se que estava bo, però que no era per a tant. Hi ha gent que no sap gastar els diners, va pensar Cornèlia. Millor gastar-se'ls en una taula de surf o en un futbolí dels que no has de posar moneda perquè isquen les boles.

El pare va tractar de dir alguna cosa, però només va poder balbucejar algun soroll incompreensible.

–No es preocupe, que trobarem la manera de pagar-li'l
–va dir la mare.

L'home es va quedar satisfet i se'n va anar amb les restes de pernil que no arribaven a valdre deu euros. Quan van tancar la porta, els pares es miraren amb preocupació. Cornèlia no va saber com interpretar aquella mirada.

–On està Cornèlia?

–A la seua habitació. Hauríem de fer alguna cosa amb ella. Està clar que les sessions amb Joan, el psicòleg, no són

de gran ajuda. Potser hauríem de tindre en compte altres alternatives, ja saps, ho hem parlat moltes vegades.

–Un internat? Ja saps que no m’agraden. Portar-la a un internat és com aparcar la nostra filla a un costat perquè no ens moleste.

–És l’única solució. En un mes acaba el segon trimestre, podríem matricular-la per a l’últim. Entre les festes de falles i la Pasqua no li resultarà massa pesat. Al juny tornarà amb nosaltres. Potser així comença a apreciar el que té i, si aprén la lliçó, no caldrà que torne el curs que ve –va proposar la mare.

–Tant de bo tingues raó –el pare estava cedint!

–En un internat, la xiqueta aprendria a ser disciplinada. Allí els ensenyen a fer-se el llit, a ser puntuals, a centrar-se en els estudis...

–És cert que Cornèlia està molt enjogassada, no para per casa i les seues notes són molt irregulars.

–Li faria bé un canvi.

–D’acord, però només pel que queda de curs –va cedir finalment el pare.

–Bé. I ara, hauríem de fer comptes per tal de pagar totes les despeses.

a a l'habitació, amb l'orella roja i un dolor al cor que li pressionava el pit, Cornèlia esperava la renyina. Volen enviar-me a un internat, es repetia una vegada i una altra. Estava inquieta. Sabia que els pares la reprendrien, això formava part del dia a dia, perquè quan no feia una de les seues malifetes, en feia una altra. Li va vindre al cap el llibre de Matilda. La imatge d'aquella xiqueta davant d'una escola atrotinada amb la fastigosa directora de la qual podia olorar l'alé a través de les pàgines. No tornaria a veure els companys, ni els iaies, ni tornaria a furtar rosquilletes al forn, ni a pintar amb esprai les anous de l'anouer del capellà per Nadal. Seria una vida avorrida, sense llum, tancada en una habitació. Imaginava una escola plena de xiquetes robòtiques amb uniforme i una cua alta ben llepada. No, no i no, a ella li agradava portar els cabells enlairats. No l'obligarien.

Aleshores, va tindre una idea: i si s'encadenava a la reixa de la finestra amb un cademat i perdera la clau? Els pares acabarien fent-li cas.

–Volem parlar amb tu –va dir el pare des de la porta.

Van seure al llit. Cornèlia els mirava des de la cadira de l'escriptori, els dos semblaven preocupats. Va començar el pare.

–Cornèlia, ja saps que no ens agrada que molestes la gent amb les teues ocurrències. Potser tu no te n'adones del mal que vas deixant al teu pas, però trobem que, amb deu anys, ja eres prou major per a distingir el bé del mal i per a assumir les conseqüències dels teus actes.

La renyina començava com sovint començaven totes les renyines, però esta vegada la xiqueta estava nerviosa. Els mirava esperant el moment de la tragèdia.

–No pots anar per la vida fent el que t'abellix sense pensar en els altres. Són moltes, massa, les vegades que t'hem repetit que penses les coses abans de fer-les, però sembla que no eres capaç de posar-te en el lloc dels altres –va continuar el pare.

–Jo no sabia que... –va dir la xiqueta utilitzant una de les seues frases més recurrents–. Només tenia fam.

–No, Cornèlia. Saps perfectament que no es pot entrar a una casa que no és la teua si no t'han convidat –la veu de la mare va sonar ferma–. Tu saps el que has fet? El pare haurà de vendre la moto per a poder pagar el pernil. Cinc mil euros ens costarà el teu «només tenia fam», com si a casa no et donarem a menjar! I les vegades que furtes al forn? Tampoc saps el que fas? Sí que ho saps, Cornèlia, i de sobra.

La mare estava molt seriosa, més del compte. El pare li va agarrar la mà i la va tranquil·litzar.

–Estos últims mesos, hem estat parlant amb el psicòleg per veure si trobàvem la manera d'ajudar-te. La veritat és que no ens ho has posat gens fàcil. Cada vegada que en feies una de les teues i parlàvem amb tu, pensàvem que seria l'última, que canviaries, però no ha sigut així i ens obligues

a prendre una decisió que no ens agrada: acabaràs el curs en un internat. Al remat, amb els estalvis i la venda de la moto, podrem pagar les despeses –va dir la mare amb un to més trist que enfadat.

–No ho has de veure com la fi del món. A més d'aprendre, allí trobaràs amics i podràs fer moltes activitats –va afegir el pare.

–No, per favor, em portaré bé. Ho promet. No eixiré de casa i faré els deures tots els dies –els pares mogueren cap a la porta–. Estudiaré, vos ho promet, per favor.

–Ja no et valen les promeses que mai compleixes.

–I el castic? –va dir la xiqueta en veure que no els podia fer canviar d'opinió.

–Encara no l'hem pensat. Demà hem d'anar a la consulta de Joan, els tres.

I amb esta última frase, els pares van donar per finalitzada la discussió i se n'anaren.

No li havien posat cap castic, això volia dir que l'assumppte era seriós. Cornèlia sabia que tenien raó. En l'escola tenia pocs amics i els pocs que tenia ho eren per conveniència. Sempre que volien fer alguna malifeta i no s'atrevien, la buscaven i la provocaven perquè la fera ella. I quan la feia, se sentia important. Ella pensava que, per un moment, tots l'admiraven perquè era valenta i intrèpida, però les amonestacions dels professors sempre se les emportava ella, encara que la idea no fora seua. I tots callaven. Alguns es reien d'ella, altres la temien i els més bons li fugien perquè no els renyiren a ells. Ningú volia tindre-la de companya. Se sentia molt sola. Com li agradaria tindre amics per poder compar-

tir mil i una aventures... Què podria fer? Havia de canviar la seua manera de fer les coses. Al remat, l'única cosa que aconseguia era sentir-se sola. Cornèlia va sentir un pes molt gran al pit i va començar a plorar. Mai havia plorat després d'una renyina. Potser abans no havia vist la realitat com ara. Aniria a un internat, lluny de tot el que coneixia. Potser mai havia sigut conscient que havia d'assumir les seues faltes. Potser no s'havia adonat del dolor que havia estat causant als altres: als pares, al senyor Moscardó, als companys, a la fornera, al capellà... Ara ho veia clar i va notar que alguna cosa havia canviat dins d'ella.

I si els demostrava que estava disposada a canviar la seua actitud de veres? Encara tenia temps. Estaven a principis de febrer i l'avaluació acabava la primera setmana de març. Sí, havia de fer alguna cosa, però què? I si els feia un regal als pares? Tenia diners en la vidriola. No, no estaria bé que es gastara els diners sabent que el pare havia de vendre la moto per a pagar el pernil. Això és, donaria tots els estalvis als pares com a mostra del seu propòsit de canvi. Seria un bon intent, però no suficient, va pensar.

I si aconseguia tots els diners? El pare no hauria de vendre la moto. Però com? Era una xiqueta. Podria fer galetes i vendre-les en el pati als companys de classe. Era una bona idea, però n'hauria de fer moltes. També va pensar de vendre la seua col·lecció de caragols de mar. Era ben bonica. Fins i tot, hi havia caragols de l'Adriàtic, de quan van anar a Itàlia l'estiu passat. Però no havia sigut tan bona companya com Èlia o Sergi, a qui tot el món estimava, i va pensar que ningú compraria res que ella venguera.

Podria demanar-li ajuda a la iaia Albana, la *celebrity* de la família. Amb vora 23.000 subscriptors al seu canal de cuina de YouTube, la iaia tenia un públic fidel. Podria demanar a la iaia que penjara un vídeo per a recaptar diners. Sí, amb l'excusa de fer un arròs amb bledes, podria eixir ella d'ajudant i demanar diners als que veren el vídeo. Però la iaia no ho acceptaria. Li diria que els seus seguidors són de davantal i cullera de fusta i que no lliguen bé el sopar i la paella, frase molt d'ella per a dir que no es poden mesclar certes coses.

I si anava a casa del senyor Moscardó i li demanava perdó? Li diria que no l'enviaven els seus pares, que es tractava d'una decisió presa per ella. Seria una bona manera de mostrar el seu penediment. També li demanaria, per favor, que li perdonara el deute, que el pare havia de vendre la moto per pagar el pernil. I que els seus pares no tenien la culpa de res, que ni tan sols havien tastat el pernil. Encara que estrany i estrofolari com era, segur que amagava un bon cor i ho entendria. Sí, ja ho tenia pensat, això faria.